

Výrok o trestu, který podle § 13, odst. 1 cit. nař. má být uveřejněn v jednom nebo více denních listech určených v trestním nálezu, může podle nové úpravy být otištěn též v listech odborných.

Nově bylo ustanoveno (§ 12, odst. 2), že proti výroku, jímž se při vydání trestního nálezu vyslovuje, že případné odvolání nemá odkladného účinku, je jakékoliv odvolání vyloučeno.

Nový předpis § 19 cit. nař. dotýká se kompetence nejvyššího správního soudu. Veškeré stížnosti proti rozhodnutím, opatřením a nálezům nejvyššího úřadu cenového a úřadů politických v rámci tohoto nařízení anebo norem, podle něho vydaných jsou vyňaty s účinností od 1. ledna 1940 na dobu mimořádných poměrů způsobených válkou z kompetence nejvyššího správního soudu. Toto ustanovení týká se i trestních věcí.

Pojmu cenových přestupků dotýká se nové nařízení jen nepatrně. V § 9, odst. 1 stanoví se nově trestnost na neuposlechnutí též předpisu (nejen tedy příkazu nebo zákazu) vydaného podle cit. nařízení, nebo podle nařízení na jeho podkladě vydaných. Menší úpravy doznala skutková podstata přestupku uvedeného v § 9, odst. 2 č. 3, podle níž je nyní trestným, kdo při nákupu zboží přepláci cenu prodávacem požadovanou.*)

V § 11, odst. 1 je nyní výslovně uvedeno, že tresty pro cenové přestupky mohou být ukládány — s výjimkou trestů na svobodě — také právníckým osobám nebo jiným sdružením osob, pokud orgán takové asociace se dopustil přestupku v rámci své působnosti.

Pošvář.

*) Toto ustanovení dosud znělo: »Kdo při nákupu zboží, jež hodlá ciziti, přepláci cenu prodávacem požadovanou, anebo není-li určitá cena požadována, cenu úředně stanovenou, nebo připuštěnou.«

Je nájemné přijaté zplnomocněným správcem podrobena u majitele domu dani důchodové?

Dani důchodové podléhá příjem fyzických osob z pronájmu budov nebo užitková jejich hodnota (§§ 1 a 9 zák. č. 76/1927 Sb.). Podle důsledné judikatury nejv. správ. soudu okolnost, že dům byl v rozhodujícím roce pod vnučenou správou, nevyklučuje sama o sobě započtení příjmu z něho plynoucího do vyměřovací základny (Budw. 1848/1903, 5213/1907), neboť vnučený správce přijímá nájemné na místě vlastníka domu, takže částky ty s hlediska daňového, jakmile činže vnučeným správcem byla přijata, jsou právně příjmem vlastnickým (Budw. 5835/1908 a nál. ze 17. května 1940, čís. 5254/2/38).

Pokud jde o daňovou povinnost vlastníků domů spravovaných zplnomocněným správcem (Treuhand), je situace vlastně po vydání druhého prováděcího výnosu k nařízení o židovském majetku z 8. prosince 1939 zcela jasná, neboť v jeho článku VII. se stanoví, že zplnomocněný správce má právo provádět vlastním jménem na účet podniku nebo postiženého všechny soudní a mimosoudní právní úkony a jednání potřebná k splnění příkazu jemu uděleného; oprávnění majitele podniku za trvání správy odpočívá. Z toho plyne, že zplnomocněný správce nastupuje na místo vlastníka domu jako příjemce dani podléhajícího příjmu z pronájmu budov, bez ohledu na to, jak s tímto příjmem nakládá.

Stejná zásada platí ostatně pro oblast říšského daňového práva. Podle §§ 4 a 80, první věty R. A. O. (Reichsabgabenordnung) pokládá se zásadně s hlediska daňového za vlastníka, kdo drží věc vlastním jménem (Dr. Hein, Grundriss des Treuhandrechts, Berlin 1929).

Frydrych.